

ת"פ 38520/01/20 - מדינת ישראל נגד גרשון גולדפדר

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 38520-01-20 מדינת ישראל נ' גולדפדר

כבוד השופטת סימי פלג קימלוב	בפני
המאשימה	בעניין:
נגד	
הנאשמים	
גרשון גולדפדר	
מדינת ישראל	

גזר דין

כתב האישום וההליך המשפטי עד כה

1. הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות של עבירה של תקיפת זקן הגורמת חבלה של ממש - עבירה לפי סעיף 368(א) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 **(להלן: "חוק העונשין")**.

2. על פי עובדות כתב האישום, במועד הרלוונטי לכתב האישום עבדה המתלוננת הגברת נדז'דה חיידלה **(להלן: "המתלוננת")** ילידת שנת 1952 כמנקה בהוסטל ברחוב אשכולות 4 בנשר **(להלן: "ההוסטל")**.

בתאריך 18.10.19 בשעה 09:20 או בסמוך לכך בהוסטל, ביקשה המתלוננת לנקות את אחד מתאי השירותים זאת בזמן שאחד התאים היה נעול זמן ממושך, חרף דפיקות המתלוננת על דלת התא. בהמשך לאמור ובאותן נסיבות יצא הנאשם מהתא, ירק בפניה של המתלוננת והחל לדחוף את המתלוננת באמצעות ידיו לתוך מחסן סמוך **(להלן: "המחסן")**, תוך שהנאשם מנסה לסגור את דלת המחסן על המתלוננת, כל זאת בזמן שהמתלוננת מנסה למנוע מהנאשם לעשות כן, תוך שהיא נשענת על משקוף הדלת. בהמשך למתואר, הצליח הנאשם לסגור את הדלת, נעל אותה ועזב את המקום, תוך שהוא מותיר את המתלוננת בתוך המחסן. בנסיבות אלה נאלצה המתלוננת לצאת מהמחסן דרך החלון.

במעשיו גרם הנאשם למתלוננת לנפיחות ורגישות מעל גליל אמצעי אצבע 3 בכף ידה השמאלית וכן להמטומות בכף יד ימין ובכף יד שמאל.

2. לאחר שמיעת ראיות לרבות עדות המתלוננת הרשעתי את הנאשם בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום, הנימוקים להרשעה מפורטים בהכרעת הדין.

תמצית טיעוני הצדדים לעונש

3. ב"כ המאשימה הגישה טיעונים לעונש בכתב (ע/1) וכן הגישה פסיקה (ע/2) וטיעון נוסף להשלמה (ע/3). ב"כ המאשימה הדגישה את הפגיעה בערכים חברתיים מוגנים כתוצאה ממעשיו של הנאשם וטענה שמדובר בנסיבות חמורות בשים לב לעובדה שהנאשם תקף את המתלוננת במקום עבודתה, נעל אותה במחסן והיא נאלצה לצאת מן החלון. כמו כן טענה ב"כ המאשימה לחומרה נוספת הטמונה בתוצאות המעשים וגרימת החבלה. המאשימה טענה למתחם ענישה שנע בין עונש של מספר חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות ועד לעונש של 14 חודשי מאסר בפועל ברף העליון. באשר לעונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם טענה ב"כ המאשימה כי הנאשם נעדר עבר פלילי ומצבו הנפשי של הנאשם ועתרה לעונש של מאסר שלא יפחת משישה חודשי מאסר שניתן לשאת בדרך של עבודות שירות, מאסר על תנאי ארוך ומרתיע, פיצוי למתלוננת והתחייבות כספית להימנע מעבירה.
4. ב"כ הנאשם הדגיש את נסיבותיו האישיות של הנאשם, העובדה שהנאשם חולה מזה שנים רבות ומצליח לתפקד בזכות הטיפול התרופתי. האירוע כך נטען לא מתוכנן אלא ספונטני וכן צוין חלקה של המתלוננת באירוע. מאפייניו של הנאשם מעידים על אדם ללא מאפיינים עברייניים. הסנגור עתר לעונש של מאסר על תנאי בלבד.
5. הנאשם בדברו אמר שכבר אמר את כל מה שרצה לומר.
6. טרם מתן גזר הדין החלטתי כי לאור התרשמותי ונסיבות חייו של הנאשם כי יש מקום להפנות אותו לקבלת תסקיר של שירות המבחן.
7. לאחר קבלת תסקיר שירות המבחן השלימו הצדדים טיעוניהם.

תסקיר שירות המבחן

8. שירות המבחן הגיש תסקיר של שירות המבחן ובו סקר את הרקע האישי והמשפחתי של הנאשם, בן 63 יליד אוקראינה, עלה לארץ עם משפחתו בשנת 1997 גרוש ואב לשלושה ילדים בוגרים. הנאשם אינו עובד ומתקיים מקצבת נכות נפשית מטעם המוסד לביטוח לאומי. לדבריו של הנאשם נוטל טיפול תרופתי פסיכיאטרי אך אינו נמצא במעקב פסיכיאטרי סדיר. עיון בגיליון הרשעותיו הקודמות של הנאשם מעלה כי אין לחובתו הרשעות קודמות. שירות המבחן התרשם שמנתונו של הנאשם הרי שהוא מתקשה להתנהל באופן מרוסן ומווסת במצבי מצוקה, אז נוטה להתנהל באופן הגנתי תוקפני. שירות המבחן מציין שחוזה את התנהגות המתלוננת כתוקפנית כלפיו ועל כן הגיב כפי שהגיב. שירות המבחן מציין כי הסיכון להישנות עבירות אלימות נמוכה ומידת החומרה הצפויה נמוכה גם כן. לאור המתואר נוכח התרשמות שירות המבחן מהעובדה שבעת הנוכחית מתפקד באופן תקין ופועל על מנת למצות את זכויותיו מול משרד הבריאות לצד רמת סיכון נמוכה, המליץ שירות המבחן על ענישה הצופה פני עתיד.

דין והכרעה

9. תיקון 113 לחוק העונשין קובע, כי העיקרון המנחה בענישה הוא עקרון ההלימה - קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בהתאם לסעיף 40ג לחוק העונשין, על בית המשפט לקבוע מתחם עונש הולם למעשה העבירה שביצע הנאשם בהתאם לעיקרון המנחה, ולשם כך יתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כשבתוך מתחם העונש ההולם יגזור בית המשפט את העונש המתאים לנאשם. בשלב הראשון יש מכן יש לקבוע את מתחם הענישה ההולם את האירוע ובסופו של תהליך, יש להחליט אם נכון לחרוג מהמתחם שנקבע, שאחרת יגזור העונש בגדרי המתחם.

10. בשלב הראשון על בית המשפט לבדוק האם העבירות בהן הורשע הנאשם מהוות אירוע אחד או מספר אירועים נפרדים. אם יגיע בית המשפט למסקנה כי מדובר באירועים נפרדים עליו לקבוע מתחם ענישה הולם לכל אירוע בנפרד ולאחר מכן לגזור את עונשו של הנאשם עונש נפרד לכל אירוע ובד בבד לקבוע האם ירוצו העונשים בחופף או במצטבר. בית המשפט יכול להגיע למסקנה כי יש להשית עונש אחד כולל לאירועים כולם (ראה בעניין זה : ע"פ 8641/12 סעד נ' מדינת ישראל ; ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל. בעניין ג'אבר קבע בית המשפט העליון, כי עבירות שיש ביניהן קשר ענייני הדוק ושניתן לקבוע כי מדובר במסכת עבריינית אחת ייחשבו לאירוע אחד. בענייננו, יש מקום לקבוע כי מדובר במסכת עבריינית. אשר על כן, אני קובעת כי מדובר באירוע אחד. בגינו יש לקבוע מתחם עונש אחד.

11. הערכים החברתיים שנפגעו נוגעים לצורך לוודא את שלמות הגוף, כבודו וביטחונו האישי של הפרט. עצמת הפגיעה מתחזקת כאשר המותקף הוא אדם זקן שבשל פגיעותו חשוף יותר לאלימות.

12. נסיבות ביצוע העבירה מצביעות על פגיעה בערכים חברתיים מוגנים אך מנגד יש לציין שמדובר שאירוע לא מתוכנן והסלים באופן פתאומי כאשר במהלך האירוע עצמו לדבריה של המתלוננת, ירקה לעבר הנאשם, ביקשה לשפוך עליו מים והבריח אותו מחדר השירותים (לפני האירוע המתואר במחסן). החבלות שנגרמו למתלוננת הן ברף התחתון והן תוצאה של ניסיונה לפתוח את הדלת כאשר הנאשם ניסה לסגור אף הוא את דלת המחסן. בנסיבות העניין אני סבורה שמדובר בפגיעה בערכים חברתיים מוגנים שברף הנמוך. לכך יש להוסיף שהפער בגיל בין הנאשם והמתלוננת אינו גדול, הנאשם יליד שנת 1959 ולא נראה על פניו שניצל את העובדה שמדובר באישה מבוגרת ועל כן תקף אותה.

13. עיון בפסיקה מלמד, כי קיימת קשת רחבה של ענישה, המושפעת באופן ישיר מחומרת התקיפה. לרוב, כאשר המדובר במקרה תקיפה בודד, ממנו נגרמה חבלה שחומרתה נמוכה יחסית במדרג החומרה, נפסקו עונשי מאסר קצרים שרוצו על דרך עבודות שירות (ראו לדוגמה: ת"פ 15223-01-12 מדינת ישראל נ' שלום אברהמי (03.01.13) בו נגזרו 4 חודשי מאסר שירות בעבודות שירות בגין נתינת מכת אגרוף לאדם בסופר, ות"פ 2069-06-12 מדינת ישראל נ' דמוזה (25.5.14) בו נגזרו על הנאשם 3 חודשי מאסר שירות בעבודות שירות בגין תקיפת קשיש אחר).

אפנה עוד למקרים נוספים כאשר יצוין שמקרים אלו חמורים יותר מהמקרה שלפנינו ולרוב התבטאו בתכנון מוקדם, דבר שלא ניתן להצביע עליו בענייננו.

רע"פ 3163/17 **שבח נ' מדינת ישראל** (19.6.2017): נדחתה בקשת רשות ערעור שהוגשה על פסק דינו של בית המשפט המחוזי (עפ"ג (ת"א) 28139-01-17 **מדינת ישראל נ' שבח** (19.4.2017)) במסגרתו נתקבל ערעור המדינה על קולת העונש. במקרה זה הורשע המערער, על יסוד הודאתו, בתקיפת המתלונן, יליד 1946, על רקע סכסוך שבין האחרון לבין חברו של המערער, בכך שתקף אותו במכת אגרוף, נשך את אצבעו, בעט בו וגרם לו לחבלות בעינו, בקרסולו ובידו, שהצריכו טיפול רפואי בבית החולים. בבית המשפט השלום נקבע מתחם ענישה הנע בין מספר חודשים הניתנים לריצוי בדרך של עבודות שרות ועד ל-18 חודשי מאסר בפועל, והושת עונש מאסר בדרך של עבודות שירות, לתקופה של 6 חודשים. בית המשפט המחוזי הותיר בעינו את מתחם הענישה שנקבע אך מצא כי במסגרתו יש להשית על הנאשם עונש חמור יותר - 10 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט העליון ציין כי מדובר בעונש נוטה לקולה ואי-מיצוי הדין עם המערער נגזר מהכלל לפיו ערכאת הערעור אינה נוטה להתערב במלוא החומרה.

ת"פ (ראשל"צ) 48623-04-19 **מדינת ישראל נ' אהרונב** (18.7.2019): הנאשם הורשע, על יסוד הודאתו, בדחיפת המתלונן, יליד שנת 1935, שהובילה לחבלות בדמות שטף דם ושפשוף במצח. נקבע, כי מתחם העונש ההולם נע בין מספר חודשי מאסר שניתן לרצותם בעבודות שירות לבין 12 חודשי מאסר. על הנאשם הוטל עונש מאסר לתקופה של 6 חודשי מאסר בפועל, אליו הצטברה תקופת מאסר מותנה שהופעלה, ובסך הכל: 12 חודשי מאסר בפועל, בצירוף ענישה נלווית. יצוין, כי הנאשם הגיש ערעור על חומרת עונשו שטרם נדון והוכרע.

ת"פ 67585-10-18 (ק"ג) **מדינת ישראל נ' זנפירוב** (29.7.2019): הנאשם הורשע, על יסוד הודאתו, בתקיפת סבתו, ילידת 1938, בכך שלאחר שביקשה ממנו להשיב סכום כסף שלווה ממנה, דחפה, דחיפה שגרמה לנפילתה על שיש מטבח ולחבלות בפניה ובידיה. נקבע, כי מתחם העונש ההולם נע בין תקופת מאסר קצרה, שבנסיבות המתאימות יכול ותרוצה בעבודות שירות, לבין מאסר בפועל לתקופה של 14 חודשים. על הנאשם הושת עונש של 3 חודשי מאסר בפועל, בצירוף ענישה נלווית. ערעור שהוגש על ידי הנאשם, נדחה בפסק דין מנומק, תוך שנקבע כי מתחם העונש שנקבע - "מקובל" (עפ"ג (ב"ש) **זנפירוב נ' מדינת ישראל** 21036-09-21 (29.12.2021)).

רע"פ 4844/15 **גלבע נ' מדינת ישראל** (16.7.2015): נדחתה בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי, שאישר הכרעת הערכאה הדיונית לקביעת עונש מאסר בדרך של עבודות שירות בצירוף ענישה נלווית. המערער, נהג מונית, הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בכך שעל רקע דרישת תשלום, דחף את המתלונן, יליד שנת 1919, הפילו וגרם לחבלות על גופו. נקבע בבית משפט השלום, כי מתחם העונש ההולם נע בין 3 חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות לבין 10 חודשי מאסר בפועל והושת עונש של 3 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות.

ע"פ 58339-07-15 (ב"ש) **אלזרה נ' מדינת ישראל** (16.12.2015): נדחה ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום, שהרשיע, לאחר שמיעת ראיות, אדם שתקף את אביו, יליד שנת 1946, הסובל מבעיות בריאותיות, חנק אותו ואיים עליו. נקבע מתחם ענישה שנע בין 4 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות לבין 16 חודשי מאסר, בצירוף ענישה נלווית והוטל עונש מאסר לתקופה של ארבעה חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות, בצירוף ענישה נלווית.

קירבה לסייג לאחריות הפלילית וקביעת מתחם העונש ההולם

14. אומנם, הנאשם נושא באחריות פלילית למעשיו, ואין על כך חולק, אך גם אין מחלוקת כי הנאשם סובל מתחלואה נפשית, כפי שהדברים עולים מחוות הדעת הפסיכיאטרית בעניינו שהוגשה לתיק ביום 13.3.22. מחוות הדעת עולה שהנאשם אובחן כסובל ממחלת נפש וכי מוכר למערכת בריאות הנפש ואף אושפז בעבר. קצינת המבחן בתסקיר שהגישה ופירוט מקצועי ומעמיק ניתחה את התנהגותו של הנאשם בעת ביצוע העבירות הגם שמדובר במי שנמצא אחראי. אך מהתסקיר עולה כי התנהגותו של הנאשם הושפעה במידה רבה מהבעיות הנפשיות מהן סובל הנאשם.

15. לעניין גזר הדין, אין ההגנה נדרשת להוכיח כי מדובר במחלת נפש אשר פוטרת מאחריות פלילית, אלא די בהפרעה נפשית, אשר יש בה כדי לגרום לפגיעה ביכולתו של הנאשם להבין את אשר הוא עושה, או להימנע מעשיית המעשה, או להביא לכדי קרבה לסייג לאחריות הפלילית. לעניין זה יפים דברי ביהמ"ש בע"פ 4312/11 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (17.12.12):

"שונים הם פני הדברים בשלב גזר הדין. בחיקוקים השונים העוסקים בהתחשבות במצבו הנפשי של נאשם לצורך גזירת עונשו (שכולם אינם חלים ישירות בעניינו) - לא מצאנו, כפי שהדבר קבוע בסעיף 34 ח"ל, דרישה ברורה לקיומה של "מחלה". כך מדבר סעיף 40ט(א)(6) לחוק העונשין רק על "יכולתו של הנאשם להבין את אשר הוא עושה, את הפסול שבמעשהו או את משמעות מעשהו", וסעיף 40ט(א)(9) לחוק זה דן ב-"קרבה לסייג לאחריות פלילית כאמור בסימן ב' לפרק ה'" (לחוק העונשין). באופן דומה, סעיף 300א(א) לחוק העונשין עוסק במצב של "הפרעה נפשית חמורה".

16. מכאן, הרי שדי שאקבע כי הנאשם סובל מהפרעות נפשיות משמעותיות, על מנת שיהיה בכך כדי להוות שיקול בקביעת מתחם העונש ההולם. אני סבורה כי לאור כל הנתונים שהוצגו בפני שהוכח על ידי ההגנה ברמה נדרשת שהנאשם סובל מהפרעה משמעותית שהשפיעה עליו, בביצוע העבירה אותה ביצע. לכך יש ליתן משקל בקביעת המתחם.

אשר על כן, אני סבורה שבמכלול השיקולים היה בהפרעה הנפשית, ממנה סובל הנאשם, כדי להשפיע על התנהגותו ועל יכולתו להימנע מעשיית המעשה גם אם לא נקבע כי הוא אינו אחראי לביצוע העבירות ויש בכך משום קרבה לסייג לאחריות הפלילית, באופן אשר משפיע במידה ניכרת על מתחם העונש ההולם. (ע"פ 1865/14 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (14.1.16); רע"פ 6640/14 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (13.1.14); ע"פ 1727/14 **מימון נ' מדינת ישראל** (6.1.15)).

17. לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים המעוגנים בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין כפי שפירטתי אותם לעיל, ובשים לב כי מצאתי שמצבו הנפשי של הנאשם מהווה קרבה לסייג לאחריות הפלילית, מצאתי כי מתחם העונש ההולם נע בנסיבות תיק זה בין מאסר על תנאי ל- 12 חודשי מאסר בפועל ברף העליון.

18. בעניינו של נאשם זה לא מצאתי כי קיימות נסיבות חריגות המצדיקה חריגה ממתחם העונש אשר קבעתי לעיל, לא לחומרא ולא לקולא.

14. באשר לעונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם. מדובר באדם כבן 63, ללא עבר פלילי ויש בכך כדי ללמד שעל אף נסיבותיו האישיות, המצב הרפואי ממנו הוא סובל, הנאשם הצליח עד כה לקיים חיים נורמטיביים. כמו כן נתתי משקל להמלצת שירות המבחן באשר לרמת הסיכון והחומרה להישנות עבירות בעתיד ואשר נקבעה כנמוכה. בשים לב לכל האמור מצאתי לנכון לקבוע כי עונשו של הנאשם ייגזר ברף התחתון של מתחם העונש ההולם.

15. במכלול השיקולים לקולא ולחומרא אני גוזרת את עונשו של הנאשם לעונשים הבאים:

3 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירת אלימות ויורשע בה.

בנסיבותיו של הנאשם מצאתי שלא לחייבו בקנס כספי או פיצוי כספי.

אני מחייבת את הנאשם בהתחייבות כספית להימנע מעבירת אלימות וזאת בסכום של 1,000 ₪ למשך שנה.

זכות ערעור בתוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

ניתן היום, י"ד אדר תשפ"ג, 07 מרץ 2023, בנוכחות הצדדים.